

PARAULA I VIDA

Pregària a Santa Maria Assumpta, Mare de Misericòrdia

En aquest Any sant de la Misericòrdia, i a les vigílies de la gran festa de la Mare de Déu Assumpta amb cos i ànima al cel, us convido a elevar els nostres cors a la Mare que ens fou donada a la Creu per Jesús mateix, perquè li elevem les nostres necessitats, les famílies i totes les intencions del nostre bisbat d'Urgell, perquè «giri envers nosaltres els seus ulls tan misericordiosos».

«Maria, Mare de l'Església,

Protectora de tots els fills i filles de l'Església, avui posem a les vostres mans tots els fidels d'Urgell perquè Vós els acompanyeu amb la vostra assistència i el vostre consol.

Maria, Mare del Magníficat,

ajudeu-nos a donar gràcies a Déu per la vida cristiana que batega en el Poble de Déu que fa camí a Urgell. Ensenyeu-nos a saber ser agraïts i a saber cantar amb alegria les misericòrdies del Senyor.

Maria, Mare del Bon Pastor,

protegiu els sacerdots en el seu ministeri perquè siguin sempre de tots, servidors dels servidors de Déu, amatents, senzills i humils, portadors de pau i de reconciliació, testimonis fidels i coherents de la Resurrecció de Jesucrist, el Bon Pastor. A Ell volem anunciar, en Ell confiïm, per Ell i amb Ell treballarem perquè Déu sigui estimat i el Regne arribi amb força entre nosaltres.

Maria, Mare de l'Esperança,

feu-nos valents i esperançats en el seguiment de Jesús, fidels a l'Esperit Sant que és Esperit d'amor i de llibertat, perquè sempre estiguem disposats a sortir a sembrar, a no apagar cap ble que fumegi, a rentar els peus dels germans, amb humilitat i misericòrdia. Que amb la unió de tots, formem una Església viva i missionera, agermanada en la comunió i en l'anunci joiós de l'Evangeli, que s'estima i s'esforça per créixer en la fe, en l'esperança i en la caritat, i que col·labora a transformar el món segons l'esperit de les Benaurances.

Maria, Mare de l'Alegria,

sigueu sempre el nostre consol i la nostra fortalesa. Que no tinguem por de les dificultats, ni ens deturem en els fracassos. Que volguem més unir que separar, tornar a sembrar que doldre'ns pel que no va bé, donar la vida fins a la Creu més que guardar-la inactivament. Tot perquè el món cregui. Tot perquè Déu sigui conegut, estimat i servit.

Maria, Mare Assumpta al cel,

pregueu sempre per nosaltres, ajudeu-nos a perseverar en la fe i en la caritat, i obriu-nos les portes del cel quan acabem la cursa a la terra. Amén.»

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Sant Gil agermana els municipis i les parròquies de Queralbs i de Torà

El dia 29 de juny de 2016, Solemnitat dels Sants Apòstols Pere i Pau, al Santuari de la M. D. de Núria es va signar l'agermanament entre els municipis de Queralbs i Torà. Era una diada molt significativa i celebrativa a la Vall de Núria —ja que era el dia en què tradicionalment començava el temps de les pastures a la Vall— aquest fou el dia escollit per dur a terme la signatura d'aquest agermanament entre l'Alcalde de Torà i l'Alcaldessa de Queralbs, en presència del President de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Després de l'acte de la signatura tingué lloc la solemne celebració de l'Eucaristia en la que a més dels nombrosos pelegrins de Torà i de Queralbs, també hi participaren els membres de la Lliga Espiritual de la M. D. de Núria, Amics de Núria, que es trobaven al Santuari i un grup de confirmants i catequistes de la parròquia de Vilobí d'Onyar, que hi havia pujat a peu, així com altres pelegrins arribats al Santuari. La Missa fou presidida per Mn. Ignasi Navarri, Vicari General de la Diòcesi, i concelebrada per Mn. Joaquim Cebrián, Arxiprest de l'arxiprestat Núria-Cerdanya, Mn. Joan Perera, capellà custodi del Santuari de Núria i Mn. Fermí Manteca, Rector de Torà.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Hospital de campanya

Estan de moda les teories ocultistes, la meditació transcendental, la literatura d'autoajuda... A què responen aquestes modes? Al buit que hi ha a la nostra societat. Un buit que l'Església no omplirà mentre estigui pendent de recuperar el poder perdut. A l'Església l'insulten i això fa mal. Però no pot oblidar que només insultada comparteix el viacrucis. Perdut el poder mundà, l'Església està en

condicions de ser una minoria creativa, com volia Benet XVI.

A l'estil de sant Pau, Ramon Llull s'anomenava a ell mateix «foll per Déu». Tots dos eren animadors de comunitats de fe. L'Església necessita recuperar el camí paulí: parlar amb veu honesta, enamorada i clara, sense poder. Com va fer Llull personalment, l'Església ha de començar per assumir els seus pecats mundans i,

tot trobant el nucli de la fe (l'amor sense límits), buscar la manera de parlar al món actual. Llull al segle XIII es va posar a estudiar llengües per poder raonar l'evangeli als estranys: abans de predicar al món convé entendre el llenguatge del món.

Sense nostàlgia del poder, reagrupada entorn de l'amor evangèlic, l'Església podria proposar als desconcertats d'avui una espiritualitat genuïna.

I podria qüestionar les seguretats del món d'avui des d'una visió despulada i transcendent de l'existència. És el que el papa Francesc descriu com «hospital de campanya». Per cuidar els pobres de butxaca, per descomptat, però sobretot per rehabilitar els pobres de cor, els malalts de sentit i els addictes al plaer, que són encara molts més.

Antoni Puigverd

PALABRA Y VIDA

Oración a Sta. María Asunta, Madre de Misericordia

En este Año santo de la Misericordia, y en vísperas de la gran fiesta de la Asunción de la Santísima Virgen María al cielo, os invito a elevar nuestros corazones a la Madre que nos fue dada en la Cruz por Jesús mismo, y así le elevemos nuestras necesidades, nuestras familias y todas las intenciones de nuestra Diócesis, para que Ella «*vuelva a nosotros sus ojos misericordiosos*».

«María, Madre de la Iglesia,
Protectora de todos los hijos e hijas de la Iglesia, hoy ponemos en sus manos a todos los cristianos de Urgell para que Tú los acompañes con tu asistencia y tu consuelo.

María, Madre del Magníficat,
ayúdanos a dar gracias a Dios por la vida cristiana que late en el Pueblo de Dios que camina en Urgell.
Enséñanos a saber ser agradecidos y a cantar con alegría las misericordias del Señor.

María, Madre del Buen Pastor,
protege a los sacerdotes en su ministerio para que sean siempre de todos, servidores de los servidores de Dios, dispuestos, sencillos y humildes, portadores de paz y de reconciliación, testigos fieles y coherentes de la Resurrección de Cristo, el Buen Pastor. A Él queremos anunciar, en Él confiamos, por Él y con Él trabajaremos por que Dios sea amado y el Reino llegue con fuerza entre nosotros.

María, Madre de la Esperanza,
haznos valientes y esperanzados en el seguimiento de Jesús, fieles al Espíritu Santo que es Espíritu de amor y de libertad, para que siempre estemos dispuestos a salir a sembrar, sin apagar ningún pábilo que humee, a lavar los pies de los hermanos, con humildad y misericordia. Que con la unión de todos, formemos una Iglesia viva y misionera, hermanada en la comunión y en el anuncio gozoso del Evangelio, que se ama y se esfuerza por crecer en la fe, esperanza y caridad, y que colabora a transformar el mundo según las Bienaventuranzas.

María, Madre de la Alegría,
sé siempre nuestro consuelo y nuestra fortaleza. Que no tengamos miedo de las dificultades, ni nos detengamos en los fracasos. Que queramos unir más que separar, volver a sembrar que lamentarnos por lo que no va bien, dar la vida llegando hasta la Cruz más que guardarla inactiva. Todo para que el mundo crea. Todo para que Dios sea conocido, amado y servido.

María, Madre Asunta al cielo,
ruega siempre por nosotros, ayúdanos a perseverar en la fe y en la caridad, y ábrenos las puertas del cielo cuando acabemos la carrera en la tierra. Amén.»

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

ENTREVISTA

PARLEM AMB...

Josep M. Mallarach «Espiritualitat i natura»

Josep M. Mallarach és membre de la Comissió mundial d'àrees protegides i de la Comissió de polítiques ambientals d'UICN.

Consultor de medi ambient des de 1978, té una llarga experiència nacional i internacional en la planificació territorial, urbanística i estratègica, així com l'avaluació ambiental de projectes, plans, programes i polítiques, en l'avaluació d'espais naturals protegits; en l'ordenació i gestió del paisatge; i també en la integració dels valors intangibles del patrimoni natural i cultural en la planificació i gestió. Va ser ponent en la Càtedra de Pensament Cristià a Sant Julià de Lòria el dissabte 2 de juliol.

Perquè *Laudato si'* del Papa Francesc segueix essent un document de primer ordre?

Estic convençut que tant pel plantejament com pel contingut l'encíclica *Laudato si'* mantindrà la seva vigència durant anys. De fet, la majoria de les seves propostes comporten uns canvis tan radicals, que demanaran molts anys per ser aplicades, si és que hi ha prou voluntat i complicitats per poder-los impulsar. I ara tot

just es compleix el primer aniversari de la seva promulgació.

Com s'articula el vincle entre l'espiritualitat i la natura?

Pot adoptar maneres molt diverses, però sempre a partir d'una actitud contemplativa, que fomenti el respecte i la responsabilitat. Entre els indicadors més clars que podem extreure de la pròpia encíclica són la necessitat de reduir el consumisme i adoptar un estil de vida frugal, així com recuperar la pregària en la natura, amb la natura i per la natura.

Realment estem davant d'un nou paradigma?

Crec sincerament que és així, en diversos aspectes importants:

destacaria la crítica al mite del progrés i el paradigma tecnocràtic, la necessitat de redefinir el progrés, així com els conceptes holístics d'ecologia integral i de conversió ecològica.

Què hem d'aprendre de la situació que estem vivint?

Que la civilització materialista tecnocràtica s'està esfondrant i que com més tardem a revertir les tendències destructives que fomentem amb poca consciència més destrucció i sofriment causaran, no sols a una proporció creixent de la humanitat sinó també a innumbrables éssers vivents amb els quals compartim aquesta llar comuna que és la Terra.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El Pare misericordiós

La paràbola del Pare misericordiós. Ens parla d'un pare i dels seus dos fills, i ens fa conèixer la misericòrdia infinita de Déu.

Partim del final, és a dir de la joia del cor del Pare, que diu: «Celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat» (v. 23-24). Amb aquestes paraules el pare ha interromput el fill petit en el moment que confessava la seva culpa: «Ja no mereixo que em diguin fill teu...» (v. 19). Però aquesta expressió és insuportable per al cor del pare, que en canvi s'afanya a restituir al fill els signes de la

seva dignitat: el vestit bonic, l'anell, el calçat. Jesús no ens presenta un pare ofès i ressentit, un pare que, per exemple, diu al fill: «Ja me les pagaràs»; no, el pare l'abraça, l'espera amb amor.

Quina cosa més bonica, la tendresa del pare! La misericòrdia del pare és desbordant, sense condicions, i es manifesta fins i tot abans que parli el fill. És cert, el fill sap que s'ha equivocat i ho reconeix. L'abraçada i el bes del seu pare li fan comprendre que sempre ha estat considerat fill, malgrat tot.

És important aquest ensenyament de Jesús: la nostra condi-

ció de fills de Déu és el fruit de l'amor del cor del Pare; no depèn dels nostres mèrits o de les nostres accions, i llavors ningú no la pot prendre.

El fill gran, ell també necessita misericòrdia. Aquest fill ens representa a nosaltres quan ens preguntem si val la pena cansar-se tant si després no rebem res a canvi. Jesús ens recorda que a la casa del Pare no s'hi està per a tenir després una recompensa, sinó perquè tenim la dignitat de fills responsables.

(Dimecres, 11 de maig de 2016.)

Creixement cristià a l'Escola de Formació Permanent

«A mi em sembla que és bona per a tothom perquè és un reciclatge, no et pots quedar amb les primeres nocions de religió, no? i t'ajuda molt a millorar, perquè hi ha coses quan estàs ficat a la feina, en el dia a dia, que s'obliden, perquè el dia a dia és molt atabalador... aquesta és una manera de dir: stop! vigilem... Això està bé, perquè jo com a cristiana, haig de reaccionar així i haig de mirar de millorar-me. I anar a l'Escola de Formació t'ajuda molt a això.»

Qui parla així de l'Escola de Formació Permanent és la Magda Margineda, de Balaguer. Com ella, altres persones, homes i dones, han seguit al llarg dels darrers anys els cursos que, coordinats per Mn. Antoni Elvira, han acostat —en trobades d'un dissabte al Santuari del Sant Crist de Balaguer— formació curricular en l'àmbit de la litúrgia, del coneixement exegetíc i aproximació al Nou Testament, de la història, de la Doctrina social de l'Església i en d'altres disciplines a persones laiques o religioses compromeses amb l'acció de l'Església.

Una altra participant, l'Esther Civit, de Sort, explica que «per a mi, ha estat molt interessant el temari curricular, perquè jo vaig rebre una formació religiosa de petita molt passada per aigua. Em serveix per a la meua formació personal perquè sento que aprenc moltes coses que no sabia». «El programa és molt engrescador. Aquest any hi ha hagut litúrgia set setmanes, el dret social de l'Església és molt interessant perquè ho estem vivint: la dignitat del treball, és un element de reflexió i anàlisi, i et fa pensar en coses més properes a tu, com aquell veí que s'ha quedat sense feina i quasi no surt de casa... són coses que ens afecten al dia i veus que l'Església se'n preocupa», assegura la Rosalia, que forma part del grup que va iniciar-se en l'Escola de bon començament. La Gna. Ana Roca, de Tremp, assenyalava que «mai no es té prou formació, i això és com una renovació, una injecció de vitamines que et renova interiorment, una premissa de tots, jo crec, de professors i alumnes».

Precisament, Mn. Antoni Elvira valora molt bé aquests quatre anys de

funcionament de l'Escola, en els quals el nombre de participants s'ha mantingut, amb noves incorporacions, mentre que els primers en començar han anat assolint nivells superiors: «crec que hem aconseguit un clima òptim entre professors i alumnes i també entre els mateixos alumnes».

El Robert Lusilla destaca precisament l'aprenentatge i el companyerisme que s'ha format, que li agrada molt especialment. Ell ve juntament amb la seva esposa, la Teresa Cabanes, que va decidir de venir perquè des de la Delegació de Catequesi,

de la qual forma part, es va impulsar la iniciativa i «aquí fem una sèrie de coses que no fem mai» en altres espais.

El curs bàsic ha estat un treball d'aprofundiment del Nou Testament, impartit sobretot per Mn. Ramon Sàrries, i diverses ponències de Mn. Mateo, Mn. Barba, i Mn. Elvira, amb la cloenda a càrrec de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. El curs d'aprofundiment, de celebració de la fe i compromís en el món, iniciat i tancat amb sengles conferències de Mons. Vives, i amb ponències sobre

Litúrgia, Doctrina social de l'Església i Ecologia integral.

La Cristina Ribot, de Sant Julià, ha viscut l'experiència de manera molt positiva «perquè et permet aprendre, però també conèixer la vida de la diòcesi, com funciona, qui hi treballa... i també hi ha l'aspecte de l'aprofundiment espiritual i conèixer gent que potser no hauries trobat mai, però en aquest cas et trobes i fas com una família, perquè et veus cada quinze dies i es crea un lligam molt ferm».

Del clima de companyonia i d'aprenentatge parlen molt bé els participants. Destaquen la fluïdesa de les relacions entre les persones i el que significa d'esperó per als alumnes. La Magda ho resumeix així: «en aquesta Escola és bonic el vincle que es crea entre uns i altres. Aquí la gent és molt agradable i s'ha fet pinya entre tots d'una manera respectuosa, que també potser ho fa la mateixa atmosfera del que ens expliquen... el mateix indret. Està tot molt bé, els ponents estan molt preparats, i em quedo amb la part de creixement interior que significa per a mi».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ap 11,19a;12,1-6a.10ab / Sl 44 / 1C 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Dimarts [Ez 28,1-10 / Sl: Dt 32,26-30 / Mt 19,23-30]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Dimecres [Ez 34,1-11 / Sl 22 / Mt 20,1-16]. Sant Jacint de Polònia, prevere dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fundadora de les Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Dijous [Ez 36,23-28 / Sl 50 / Mt 22,1-14]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; sant Nicolau Factor, prevere franciscà, de Va-

lència; beat Manés de Guzmán, prevere dominicà, germà de sant Domènec.

19. ■ Divendres [Ez 37,1-14 / Sl 106 / Mt 22,34-40]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Ezequiel Moreno, bisbe; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. □ Dissabte [Ez 43,1-7a / Sl 84 / Mt 23,1-12]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc a Claravall,

i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prevere d'Orleans i màrtir (s. XI); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 66,18-21 / Sl 116 / He 12,5-7. 11-13 / Lc 13,22-30]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i màrtir; sant Bonosi i Maximia, màrtirs, patrons de Blanes; santa Ciriaca, viu-da màrtir.

Diuenge XX de durant l'any

COMENTARI

He vingut a calar foc a la terra

El profeta Jeremies veu la caiguda de Jerusalem i l'exili a Babilònia com a part del disseny de Déu.

Acceptar el jou de l'exili és reconèixer el propi pecat i la necessitat de retornar ben purificats al Senyor.

Molts diuen que Jeremies *es passa als caldeus/babilonis* (37,13) i reclamen: «*Que Jeremies mori d'una vegada.*»

Mentre els jueus reclamen la mort del profeta, *Abdemèlec el cusita* intercedeix per salvar-lo.

La carta als Hebreus és homilia d'exhortació: *Accepteu pacientment aquesta exhortació* (13,22). Els destinataris estan en crisi: *han deixat la Reunió comunitària* (10,25).

He vol animar l'esforç per la constància mostrant Jesús, digne de confiança i solidari amb els homes fins a la mort, com el model i la font de l'adhesió de fe, de l'esperança perseverant i de la caritat activa.

El *núvol tan gran de testimonis que ens ensenyen com hem de viure la fe* culmina definitivament en Jesús en qui cal «*tenir la mirada fixa*»: Ell mostrarà la seva exemplaritat màxima *acceptant el suplici de la Creu*.

Cal, però, no exagerar les dificultats per viure en cristià: *En la lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang*.

La instrucció de Jesús als deixebles acaba amb un to apocalíptic. *He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure la cremar!* De quin «foc» parla Jesús?

El foc simbolitza la paraula de Déu en boca del profeta: *Les paraules que li he fet pronunciar a Jeremies seran un foc devorador* pels qui no volen fer-ne cas (Jer 5,14).

El foc es refereix també al Judici de Déu purificador: *El Senyor vindrà armat de foc. Abocarà el braser del seu furor, el foc de la seva condemna* (Is 66,15).

La radicalitat que viu i reclama Jesús és molt exigent.

El Messies-Príncep de pau (Is 9,5), que promet *donar-nos la pau que el món no dona* (Jn 14,27), ens avisa: *Us penseu que he vingut a portar la pau de la tranquil·litat còmoda? És la divisió el que he vingut a portar!* Per què?

Qui de debò opta per seguir Crist i l'Evangeli —tant avui com ahir— serà perseguit, burlat i rebutjat com a signe inequívoc d'estar seguint el camí de Crist que fou burlat, calumniat, perseguit i crucificat.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans no es mori.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Senyor, no tardeu a defensar-me.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi ha escoltat el meu clam. R.

M'ha tret fora del fang, / del llot on em moria, / ha posat els meus peus sobre la roca, / i m'hi sento segur. R.

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu; / tots els qui ho han vist, se n'admiran, / i confien més en el Senyor. R.

Ara sóc un pobre desvalgut, / però el Senyor pensa en mi. / Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu, / Déu meu, no trigueu més. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 12,1-4)

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 12,49-53)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.»

▶ Lectura del profeta Jeremías (Jr 38,4-6.8-10)

En aquellos días, los dignatarios dijeron al rey: «Hay que condenar a muerte a ese Jeremías, pues, con semejantes discursos, está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y al resto de la gente. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia». Respondió el rey Sedecías: «Ahí lo tenéis, en vuestras manos. Nada puedo hacer yo contra vosotros». Ellos se apoderaron de Jeremías y lo metieron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. Jeremías se hundió en el lodo del fondo, pues el aljibe no tenía agua.

Ebedmélec abandonó el palacio, fue al rey y le dijo: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado injustamente al profeta Jeremías al arrojarlo al aljibe, donde sin duda morirá de hambre, pues no queda pan en la ciudad». Entonces el rey ordenó a Ebedmélec, el cusita: «Toma tres hombres a tu mando y saca al profeta Jeremías del aljibe antes de que muera.»

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Señor, date prisa en socorrerme.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. R.

Me levantó de la fosa fatal, / de la charca fangosa; / afianzó mis pies sobre roca, / y aseguró mis pasos. R.

Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. / Muchos, al verlo, quedaron sobrecojidos / y confiaron en el Señor. R.

Yo soy pobre y desgraciado, / pero el Señor se cuida de mí; / tú eres mi auxilio y mi liberación: / Dios mío, no tardes. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 12,1-4)

Hermanos: Teniendo una nube tan ingente de testigos, corramos, con constancia, en la carrera que nos toca, renunciando a todo lo que nos estorba y al pecado que nos asedia, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe, Jesús, quien, en lugar del gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios.

Recordad al que soportó tal oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo. Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 12,49-53)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos. «He venido a traer fuego a la tierra, ¡y cuánto deseo que ya esté ardiendo! Con un bautismo tengo que ser bautizado, ¡y qué angustia sufro hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer paz a la tierra? No, sino división. Desde ahora estarán divididos cinco en una casa: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra su nuera y la nuera contra la suegra.»